

נר לדוד - גליון 33
כ"ב אלול תשפ"א

הרהורים אלוליים

משל למה הדבר דומה:

לאחד, שראוהו רץ בכל כוחו ושתי ידיו קמוצות, כאילו הוא מחזיק חפץ חשוב, התחילו אנשים להתעניין למה רץ האיש הזה וידיו קמוצות, שמא אוצר גדול הוא מחזיק בידיו וחושש שמא יטלו ממנו? ואם כן, למה הוא רץ? וכי מי יטול ממנו את האוצר, אם זה שלו? ואם הוא רץ, סימן שהאוצר שהוא מחזיק בשתי ידיו הקמוצות – אינו שלו, ומשום כך הוא רץ, משום שהוא גנב את האוצר והוא בורח עם שללו.

התחילו כולם לרוץ אחריו כדי להשיגו וליטול ממנו את האוצר. רצו אחריו והוא רץ לפניהם. רץ הוא וכל הקהל אחריו, ואחרי הרצים עוד רצים, עד שכל העם מראשו ועד קדקדו, היו רצים אחרי האיש הזה, עד שהשיגוהו. נטלו את ידיו ופתחו אותן בחזקה.

ולא היה בהן מאומה מלבד הזיעה שנצטברה עליהן מחמת הריצה.

כך רדפנו אחרי השנה שעברה.

היא רצה לפנינו בריצה מטורפת, כששתי ידיה קמוצות, ואנו, כולנו, מנער ועד זקן, טף ונשים, רצנו אחריה כל עוד נפשנו בנו, ועיינו תלויות בשני האגרופים הקמוצים שלה, ומחשבה מטריפה את דעתנו: מי יודע מה יש לה, לשנה זו, בידיה הקמוצות? שמא מחזיקה היא אוצר בשבילנו? שמא היא מעוניינת, משום מה, שאנו נרוץ אחריה, כדי לא לקבל את הסכומים העצומים שבידיה, את המתנות היפות, את אבני החן והזהב והכסף – בקלות, ושמא עלינו לרוץ יותר מהר, כי אחרים עלולים להשיג אותה לפנינו וליטול ממנה את כל העושר.

והנה, השגנו את השנה שעברה, פתחנו את כל-כולה והנה היא ריקה. רק הזיעה שלנו מכסה את ידיה והבושה – את פנינו.

והיא מחייכת אלינו בלעג, השנה שעברה.

חה... חה... היא מחייכת. חה... חה...

וכך היא פונה אלינו עורף ונעלמת מעינינו לנצח.

להוספה לרשימת התפוצה

נא שילחו את המילה "הוספה"

לתיבת המייל "נר לדוד" - nerledovid@gmail.com

והוא מחייך אלינו, נתח הבשר, הנה הוא מתקרב, מתקרב, מתקרב, שלח את ידך ותפוס אותו... ואתה עדיין לא התייאשת, אף פעם אינך מתייאש, כפי שהנך נוהג בעינינים אחרים.

חה... חה... הוא מחייך, חה... חה...
וכאשר אתה עומד להתפלל בראש השנה ולבקש מבורא העולמים על השנה החדשה, העומדת על סף ביתך, עדיין נתח הבשר, התלוי על האנקול, ממשיך להתנועע מול עיניך.
ואינך מסוגל לגרוע את עיניך ממנו.
והוא מחייך, מחייך, מחייך.

* * *

— — — ראייתם את האדם הזה?

רב ורם כענק, קומתו מאפילה על השמש. אתם נתקלים בו בכל מקום ובכל זמן. צווארו כמגדל השן הבנוי לתלפיות. מוחו קולט כל שיח ושיח מסוף העולם ועד סופו. וכשהוא מהרהר – נדמים כל הגורמים השכליים ומטים אוזנם לשמוע את ההרהור.

והוא בלבד כולל בתוכו את כל היופי שנברא בעולם, יופי שאינו נתפס בשכל ואינו מתבטא במילים. והוא בלבד כולל את כל המצוי בעולם ואין מלבדו בעולם הזה מי שיתפוס את הניתן לתפיסה של שכל, והוא מושיט אצבעו ושוורף, והוא מושיט אצבעו ומוליד.

וכתרים קושרים לו: כתר תורה, כתר מלכות, כתר כהונה וכתר שם טוב. וכתרים שאינם נראים אלא מתגלים ליחידי סגולה, קושרים לו.

הנה הוא לפניכם.

עומד מוכתר בכל הכתרים ומפיץ ריח של בן-אדם סביבו, וכל העולם צר לו, מחמת שהוא נפיל; וכל היופי מאוס לו, מחמת שהוא יפה מכולם; וכל החכמות כאין נגדו – מחמת שהוא חכם מכולם.

ראו את האדם העומד לפניכם, הסתכלו היטב. מה אתם רואים?

הפלא ופלא אנו רואים, פלאי פלאים!

בודאי גם אתם הבחנתם בנתח גדול של בשר, תלוי על גבי אנקול המיטלטל מול עינינו הרעבות. ועינינו הרי רעבות תמיד, כפי שידוע לכם.

וכאשר אנו פושטים את ידינו לעבר הנתח הגדול של הבשר, הוא מתרחק, רק קמעא הוא מתרחק, אולי סנטימטר אחד ואולי אף פחות מזה, וידינו העצבניות כמעט ונוגעות בבשר, אולי כדאי להתאמץ יותר, ונוכל להשיג את נתח הבשר, לחטוף אותו מהר ולקחתו בשבילנו בלבד, בשבילנו בלבד.

אולם גם לאחר כל ההתאמצויות שלנו, אין אנו מסוגלים להגיע לחטיפת נתח הבשר, אנו מסוגלים להתקרב אליו רק במרחק של סנטימטר אחד, וכאשר אנו עוברים את הגבול הדק-מן-הדק הזה, הוא מתרחק שוב, למרחק של לא יותר מאשר סנטימטר אחד.

אבל איננו מתייאשים. וכל השנה, כל רגע, כל שניה, אפילו בחלום הלילה אנו שולחים את ידינו כדי לתפוס את נתח הבשר, לתפוש אותו לפני שמישהו אחר תופשו, וכל אחד מאתנו מבקש לתפוש את הנתח לפני שמישהו אחר, כלומר: לפני שאני ואתה, יתפסו אותו ויתחילו לרוץ עמו לרשות היחיד שלהם.

והסנטימטר הפעוט הזה, רק הוא, מבדיל בינינו לבין נתח הבשר הגדול, והוא נשאר תלוי לגד עינינו, מתנועע בקריצת עין שובבית, נוגע ואינו נוגע בידינו, רק התאמצות קטנה, רק שילוח-יד ראוי, והבשר כבר בין שיניכם.

וכך רצנו כל השנה כדי להשיג את נתח הבשר, וכל שעה היו עינינו תלויות בנתח הבשר התלוי על האנקול מול עינינו, סנטימטר אחד מהישג ידינו. ואף פעם לא עלה בידינו לעבור את המרחק הפעוט הזה, לתפוס את נתח הבשר בשבילנו.
בשבילנו בלבד.

והנה, עוד הבשר טרם הגיע לשינינו וכבר נסתיימה השנה הזו, והסנטימטר נשאר במקומו, ונתח הבשר ממשיך להתנועע לכל צד כשהוא תלוי על האנקול – מול עינינו הרעבות.

אף לא בחטאיו של אדם הוא מת, אלא בחטאים של זבוב.

— וכך הוא עומד, האדם, ביום זה, קטן – עד שאין קטן ממנו, תקוע בתוך בוך, שאין טובעני ממנו, והנפיליות שלו עברה ובטלה מן העולם, ביחד עם יופיו, עם חכמתו, וכל המצוי בעולם פרש ממנו, וכל אחד מצא את עצמו, את עולמו הקטן או הגדול, את מהותו, כפי שנוצר, נברא, מי מתוך המים, ומי מתוך הרפש, מי מתוך ההרהור האלוקי – כביכול, ומי מתוך אנקת החטא.

אבל כולם נמצאים בתוך עצמם, מבינים את עצמם ויודעים עד היכן מגיעה קומתם.

רק הוא, האדם שאתם ממשיכים להסתכל בו, התכווץ לכדי טפח קטן, מצומצם שאין צמצום כמוהו.

— אלא שאין הוא יודע על כך. יתכן ויום זה יזכיר לו כי הוא, הענק, שכל הכתרים נקשרו לו, וכי הוא עלול להיות מושל בכיפה בעולם הזה – התגמד כל כך עד שאפילו אתם עצמכם אינכם מכירים אותו, אולי כדאי לשים ידכם על כתפו, כדי שיתנער מאשליותו, ישפיל עיניו ויסתכל הוא עצמו – בעצמו, ואז יתחיל לדבר כראוי לו... כפי שמוטל על גמד לדבר בפני הנצחיות שידה מונחת עליו.

ראיתם את האדם הזה?

הסתכלו היטב, אל תפסיקו מלהסתכל בו, שמא זה אתם.

ורק לאחר שתכירו את עצמכם – תהיו ראויים לעמוד ביום הזה, וכאשר יקראו בשמכם בין כל באי עולם, תדעו שהכוונה אליכם — — —

— הקטנטנים, הגמדים, הטבועים בבוץ, שראשם אינו מגיע אף לכדי טפח מעל פני הבוץ הטובעני.

— יד בוקעת מן השמים. היא נחה על ראשו – כתם פז – של האדם. אלא שהוא אינו מרגיש בכך, והוא עדיין נפיל, וצוארו נישא כמגדל שן הבנוי לתלפיות, ומוחו וכו'.

הסתכלו נא היטב, מה אתם רואים שוב?

אינכם יודעים להבחין, אם השמים התרוממו מעליו או הוא הקטן – שהיד על ראשו ירדה עמו, ואינה מניחה לו אף לרגע, והוא אינו מרגיש בה – אינו מרגיש שהוא הולך ומתגמד, הולך ומצטמק, עד שהוא מגיע להרים הגבוהים, ואחר כך להרים הנמוכים, ואחר כך לגבעות נישאות ואחר כך לגבשושיות.

אלא שהאדם שאתם ממשיכים להסתכל בו, אינו יודע על כך. והוא עדיין רואה עצמו רב ורם כענקים, והוא מסתכל סביבו, ואינו מבחין כי היופי הפך לרפש, והוא טבוע בו למעלה מצווארו, עוד קימעא והוא יטבע בבוץ ואין מציל. והוא עדיין רואה עצמו מהרהר כפי ששום בריה, אפילו מן הגורמים השכליים, אינה מסוגלת להרהר כמוהו, ואילו ההרהור סובב-הולך בענינים של נמלים, והוא כלל אינו פועל מכוח המוח, אלא מכוח הבוץ שכבר הגיע למוחו, התערב בו, ומהל בו כל ברק של הרהור בבוץ.

והאדם שאתם עדיין ממשיכים להסתכל בו, עדיין אינו יודע את מקומו ואת מהותו החדשה, והוא עדיין מתרבה, מרים את קולו כלפי השמים ותובע. והקול אינו נשמע כלל, אלא כזמזום הזבוב שזה עתה יצא מביצתו, ואילו האדם שומע את שירתו כשירת המלאכים – והוא אינו אלא זמזום בכיני של זבוב מזוהם שניתלה על גבי מדבקה של דבש, ומפרפר לפני מיתתו.

והוא, האדם, אינו יודע כי הוא עומד למות מיתת זבוב. ובזה הוא נבדל מן הקטן שביצורים, שהלה מת מיתתה של בן מינו והאדם – מיתתה של כלום.